

ALLA UTOM
RUBEN

The title is presented in a playful, hand-drawn style. The words 'ALLA UTOM' are in a simple, uppercase font above the much larger, bold, uppercase word 'RUBEN'. The entire title is surrounded by several stylized snowflakes of different sizes and numerous small stars, creating a wintry, festive atmosphere.

**KATJA TYDÉN
KLARA NORDIN STENSÖ**

**BONNIER
CARLSEN**

1.

”Okej”, säger John, ”då kör vi. Dags att planera treornas juldisco!”

Vår lärare tittar på oss och ser riktigt laddad ut. Varje år i början av december har treorna ett gemensamt disco. När det blev klart att det var vår klass som skulle ordna det, var både jag och Jamal snabba med att anmäla oss till festfixargruppen. Och nu ska vi ha det första mötet.

Jag ångrar mig redan när jag kliver in i klassrummet och ser vilka fler som är med i gruppen: Alexia, Tyra och Yasmin, de jobbigaste tjejerna i klassen.

”Det ska bli det bästa discot ever”, säger Tyra och snurrar en penna med handen. ”Jag tycker vi ska ha en popcornmaskin, ni vet en sån där som finns på tivoli. Och sen kanske vi kan hyra in en dj och ha massor av coola discolampor och ...”

”Eh, stopp och belägg”, säger John och skrattar. ”Vi har inte hur mycket pengar som helst, så jag tror vi får sänka ribban lite. Popcorn absolut, men såna vi poppar själva. Och visst, nån som får ansvara för musiken och göra en spellista som kan rulla ...”

Tyra ser besviket på honom.

”Men vi fick ju in massa pengar när vi pantade burkar”, säger hon.

”Ni har varit superduktiga med att samla in pengar”, säger John, ”verkligen, men dessvärre är det ändå inte så mycket pengar i kassan att det räcker till att hyra in en dj.”

Redan i augusti började treorna – vi är tre klasser – att samla in pengar. Vi ordnade loppis, sålde hembakat utanför affären och pantade burkar. Jag tror vi fick ihop några tusen i alla fall.

”Vad säger ni andra då?” fortsätter John och tittar framför allt på mig och Jamal. ”Vad har ni för önskemål om discot? Några särskilda lekar eller tävlingar vi ska ha med?”

”Bara det finns läsk är jag nöjd”, säger Jamal. ”Gärna olika sorter.”

Jamal älskar läsk. Helt galet mycket faktiskt.

”Det ska vi nog kunna ordna”, säger John och ler

samtidigt som han skriver på sin dator.

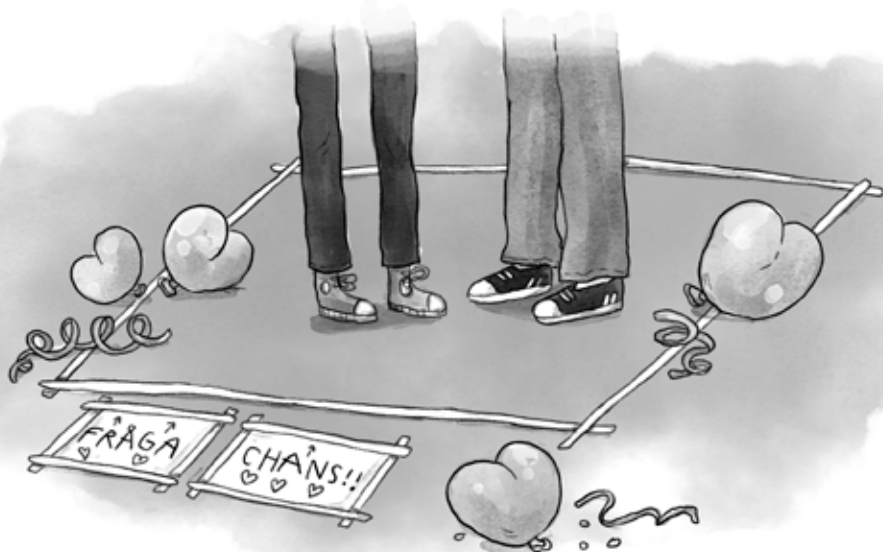
”Jag tycker ...”, börjar jag, men blir genast avbruten av Alexia.

”Vi måste ha en fråga chans-ruta!”

”Jaha”, säger John som inte verkar ha märkt att jag var på väg att säga något. ”Jag tror jag förstår men berätta gärna mer.”

”Men John ...”, säger Alexia och himlar med ögonen, som om en fråga chans-ruta var det mest självklara i världen. ”Man gör en ruta på golvet, typ med tejp, och ställer sig där när man ska fråga chans!”

Jag suckar högt, anade att det skulle bli så här. Sedan vi började trean har tjejerna blivit så annorlunda. Speciellt Alexia, Tyra och Yasmin. De

är fnittriga och fåniga, och följer hela tiden efter oss killar. De gör pussljud och säger våra namn med tillgjorda röster. Eller så står de och viskar samtidigt som de tittar på oss. Och alla har skaffat handväskor.

Jag funderar på om jag ska protestera mer men inser att det nog inte kommer att hjälpa. Och John antecknar redan för fullt.

”Vi ska såklart ha dansstopp”, säger Yasmin. ”Och en tävling där man dansar tryckare och bästa paret vinner.”

”Om man inte vill dansa tryckare då?” säger jag.

”Det är väl klart man vill”, säger Tyra.

”Limbo!” kommer Jamal på. ”Det är kul, det måste vi köra.”

Tjejerna nickar ivrigt, och så börjar de prata om vilken sorts godis det ska vara i påsarna, och om vi ska ha korv eller hamburgare.

”Jag äter bara kycklingkorv”, säger Yasmin.

John säger att korv blir bra och att det kommer finnas olika sorter att välja på.

Precis innan John ska avsluta vårt första planeringsmöte kommer jag på vad det var jag skulle säga när Alexia avbröt mig.

”Jag tycker vi ska ha en frågesport också.”

”Det låter kul”, säger John. ”Vill du ansvara för den, Ruben, alltså komma på frågor?”

”Japp!” säger jag.

”Får jag vara med och komma på frågorna?” säger Alexia.

Just som jag ska säga att jag helst gör det själv, säger John:

”Det blir väl toppen om ni hjälps åt!”

Alexia lyser upp och ler mot mig.

”Vi kan gå hem till mig nån dag efter skolan!”

Åh nej! tänker jag.

”Det ska bli kul med discot!” säger Jamal när vi går hem tillsammans. Vi hoppar fritids idag eftersom klockan har hunnit bli tre och Jamal måste hem för att gå på sin klättring. Sedan vi började trean får vi gå hem själva. När jag är hos pappa har vi sällskap hela vägen eftersom vi bor på samma gård.

”Mm”, säger jag. ”Men jag vill inte gå hem till Alexia, jag vill göra frågesporten själv.”

”Fattar”, säger Jamal, men fortsätter sedan att prata om allt kul med discot.

Jag önskar att jag också kunde tänka på det som

är roligt, men som vanligt fastnar jag i det som är jobbigt.

”Hej då, ses imorgon”, säger Jamal när vi kommit in på gården och han fortsätter åt höger till sin port medan jag går till vänster till min. Står vi i våra rum kan vi se in till varandra.

Jag skulle behöva Anders nu, tänker jag när jag tar trapporna upp till tredje våningen. Anders skulle veta hur jag ska göra för att ta mig ur det här. Men han är fortfarande på sin långresa i Sydamerika, och det här känns inte som något man tar på Facetime med dålig uppkoppling.

2.

Anders är min morbror. Fast han är inte mammas bror utan gift med min moster Lovisa. Men framför allt är han min bästa kompis. I alla fall min bästa kompis som är vuxen.

Anders och jag är lika på många sätt. Vi gillar att sitta i hamnen och kolla på båtar, vi tycker att kanelbullar är bästa

fikat och så bygger vi lego ihop.

Vi håller på med en legostad.

Fast sedan Anders åkte iväg har jag inte byggt på staden alls. Det går liksom inte utan honom.

Anders jobbar som fotograf och det var i våras som han och Lovisa åkte till Sydamerika för

att han skulle jobba där. Jag blev jätteledsen när de åkte, speciellt som det hände så mycket annat just då. Det var lite konstigt mellan mig och Jamal, och dessutom gick mamma och blev kär i mannen som hyr Anders och Lovisas lägenhet. Han heter typiskt nog också Anders, så jag kallar honom för Andra Anders. Först tyckte jag det var ganska jobbigt att han och mamma hade träffats, men han visade sig vara rätt schyst.

Anders och Lovisa ska komma hem den 10 december. Efter sommaren började jag med en nedräkning. Jag gjorde en egen almanacka med rutor för varje dag, ända fram till den 10 december. Varje kväll gör jag ett kryss för dagen som gått. Pappret

blev snart skrynkligt och lite trasigt eftersom jag flyttade med det mellan mamma och pappa. Till slut sträckte Mika, min storasyster, fram en plastficka och sa: "Eh, har du hört talas om en sån här?"

Det hade jag förstås, bara inte tänkt på att använda en. Mika är ganska smart, fast det säger jag såklart inte till henne. Då kan hon bli störig.

Den här terminen har hon bestämt att bo varann vecka hos mamma och pappa, inte två-två-tre-dagar som vi bestämde från början när mamma och pappa skilde sig. Mika vill inte flytta så ofta. Men jag tycker att en vecka är alldeles för lång tid att vara utan mamma eller pappa. Så vi gör olika. Vilket betyder att vi inte alltid är på samma ställe. Det är okej, kan faktiskt vara ganska skönt ibland. Fast på nätterna när jag är hos mamma, kan det bli lite jobbigt. För där delar vi rum och när Mika inte är där känns det tomt och ensamt.

Hos pappa har det också hänt grejer nu efter sommaren. Pappas tjej, Sibel, har flyttat hem till oss på riktigt. Och inte bara Sibel, utan hennes katt Kulan också.

Kulan är en blandning av bondkatt och norsk skogskatt och är jättestor. Hon har hur mycket

lurvig päls som helst och en svans som ser ut som om den tillhörde en räv. När hon var kattunge for hon fram genom lägenheten som en kanonkula har Sibel berättat. Det var så hon fick namnet Kulan fast hon egentligen hette Elsa.

Hela första veckan när Sibel och Kulan flyttat hem till oss, låg Kulan längst in under soffan och vägrade komma ut. I alla fall när vi var hemma. För någon gång måste hon ju ha gått på lådan och ätit.

Jag förstod henne precis. Det är faktiskt inte lätt att flytta till ett nytt ställe där allt känns ovant och främmande. Hon behövde nog få vänja sig i sin takt. Så vi lät henne vara. Men jag såg på Sibel att hon ändå var lite orolig. Tänk om Kulan totalvägrade att bo hos oss, vad skulle Sibel göra då?

Som tur var löste det sig. Kulan kom fram till slut och när hon hade inspekterat vartenda hörn av lägenheten säkert tio gånger, hoppade hon upp i soffan och la sig på filten som Sibel lagt dit. Och sedan sov hon. Länges. Ibland ryckte hon till, som om hon drömde.

Nu är vi kompisar, Kulan och jag. Hon sover i min säng varje natt. Kanske var hon sur på Sibel för att hon delade säng med pappa istället för med henne? Dessutom vill pappa helst inte ha Kulan i sängen. Men jag tycker bara det är mysigt. Och det är jag som sköter om henne mest. Ger henne mat, fyller på vattenskålen, leker med henne, borstar hennes tjocka päls, tömmer kattlådan, fast det är ganska äckligt. Mika hjälper nästan aldrig till.

3.

Kulan möter mig i hallen när jag kommer hem. Pappa och Sibel är på jobbet och Mika är på fotbollsträning. Jag lyfter upp henne och borrar in ansiktet i hennes päls.

”Hej Kulan”, säger jag och släpper genast ner henne igen, för hon är så tung. ”Hur ska jag göra med frågesporten? Jag vill inte gå hem till Alexia och göra den ihop. Jag vill göra den själv!”

Kulan jamar och stryker sig kring mina ben som om hon inte alls förstår problemet.

”Frågesporten skulle kunna handla om katter”, fortsätter jag och hänger av mig jackan. ”Om olika raser och om hur katter beter sig och så. För det kan jag ganska mycket om, eller hur?”

Kulan tittar förvåntansfullt på mig. Kanske för att hon håller med om att hon tycker att det är en bra idé, men troligen vill hon bara ha mat.

”Om jag skriver klart alla frågorna innan jag och Alexia ska ses så behöver hon ju bara godkänna dem”, fortsätter jag. ”Och det kan vi göra i skolan så då slipper jag följa med henne hem.”

Kulan jamar instämmande.

Det är inte bara Mika som är smart. Jag är faktiskt också ganska bra på att lösa problem.

Men planen fungerar inte alls. För hela nästa dag i skolan är Alexia på mig.

”Ruben, när ska vi göra frågorna? Kan du komma hem till mig idag?”

Hon frågar innan vi går in i klassrummet, på korrasten och i matsalen.

”Vet inte”, säger jag varje gång.

”Vet du inte om du kan komma hem till mig idag, eller?” fortsätter hon när hon springer efter mig på fritids med Tyra i släptåg.

”Du vet väl om du kan eller inte?” säger Tyra.

”Klart jag vet”, säger jag. ”Och idag kan jag inte.”

”Varför inte?” säger Alexia. ”Vad ska du göra?”

”Jag ska träffa min morbror”, säger jag.

Det kommer utan att jag tänker på det. Förut brukade Anders hämta mig på fritids minst en gång i veckan och så hittade vi på något kul.

Jag saknar det. Kanske är det därför jag säger så. För att det *kunde ha* varit så. För att det *brukade* vara så.

Det får i alla fall tyst på Alexia och Tyra. De låter mig gå och när de tror att jag inte ser gör Alexia en slängpuss vilket får Tyra att börja tokfnissa.

Jag säger till vikarien på fritids att jag går hem och hon kryssar av mig på listan.

Ute blåser det och duggar. Ändå skyndar jag mig inte hem, utan tar vägen förbi båthamnen. Eftersom jag inte behöver gå över några farliga gator så är det nog okej för mamma, bestämmer jag mig för.

Båthamnen är min och Anders favoritplats. Oftast sitter vi bara och tittar på alla båtar och "drömmer oss bort", som Anders brukar säga.

Nu är det november och bara någon enstaka båt ligger och kluckar vid bryggan, alla andra är uppdragna. Vattnet är grått och ser kallt ut. Inte alls så där härligt som på sommaren när man bara vill kasta sig i.

Det finns inte mycket att titta på. Knappt en människa i närheten. Men borta vid klubbhuset står en gubbe i keps och sätter upp en lapp. Kanske har hans katt kommit bort? Jag är alltid orolig när Kulan är ute, rädd för att hon ska bli överkörd eller gå vilse, och skulle helst vilja att hon inte fick gå ut alls. Men Sibel säger att Kulan blir ledsen om hon inte får vara ute, så vi måste låta henne få vara det.

Gubben står kvar vid klubbhuset. Om Anders hade varit här hade han sagt: "Kom Ruben, vi går och snackar med honom! Vi kanske är de första han pratar med idag."

Så gör Anders. Pratar med folk som han inte känner, bara så där. Alltid finns det något att snacka om, säger han, och det går inte lång stund förrän hans bullriga skratt får den andra personen att skratta också.

Så jag gör som Anders, fast jag inte riktigt vågar, och går fram till gubben.

”Hej!” säger jag.

Han rycker till och tittar förvånat på mig.

”Nämen hej på dig, du.”

Sedan blir det tyst. Jag läser på lappen som gubben satt upp. Det handlar inte om någon bortsprungen katt, utan om en båt som är till salu.

”Är det din båt?” frågar jag.

”Ja”, säger gubben. ”Det är egentligen helt fel tid att sälja en båt nu, jag menar, vem vill köpa en båt i november, men jag måste.”

”Varför då?” vågar jag mig på att fråga.

Gubben suckar.

”Frugan min är sjuk och vi ska flytta till Spanien. Hon har ont i lederna, förstår du, och vårt kalla klimat gör det bara värre. Hon behöver få komma till värmen för att slippa ha så ont.”

”Aha”, säger jag. ”Lyllos er som kommer kunna bada i havet fast det är vinter.”

Gubben skrattar till.

”Jodå, det finns många fördelar med att bo där. Fast om det går att bada så här års, det vet katten. Men det är lite sorgligt att skiljas från Pärlan.”

Först förstår jag inte vad han menar, men så nickar han mot lappen.

”Hon har funnits med mig länge.”

Hon, Pärlan, är alltså båten. Båtar är alltid en hon, har Anders berättat. Pärlan är en röd öppen motorbåt med ratt och vindruta, och ser rätt gammal ut. Men väldigt fin.

”Jag ska köpa en båt till min morbror när jag blir rik”, säger jag. ”Han älskar båtar och det gör jag med.”

”Det var inte dåligt”, säger gubben och ler. ”Han måste vara en väldigt bra morbror?”

*Till pappa,
tack för att du alltid hejar på*

ALLA UTOM RUBEN

© text: Katja Tydén 2024

© bild: Klara Nordin Stensö 2024

En originalproduktion från Bonnier Carlsen Bokförlag

Tryckt i Falun av ScandBook AB, 2024

Formgivning: Caroline Linhult

ISBN 978-91-7979-718-8

